

tære Apparat, man nu vil sætte i Scene, vil vise sig mere fyldestgørende eller mere nødvendigt end det, der var før? Krigstilstanden er ikke til Stede, og der er ingen Udsigt til, at europæiske Nationer skulle komme i Konflikt med hinanden. De frædsvenlige Elementer rundt omkring i de europæiske Lande ere nu saa stærke, at de ere i Stand til at bryde den Magt, som maatte ønske Krig. Der er en Fjende for Arbejderklassen her i Landet, men Fjenden er ikke at søge Syd paa, han er ikke at søge Nord paa, Fjenden er at søge indenfor Landets Grænser. Der er i dette Land 2 Nationer: der er de rige og de fattige. Det vil sige, der findes saavel indenfor den ene Del som indenfor den anden Del af Nationen Folk, man ikke kan betegne som reaktionære eller demokratiske; men der findes to Nationer i dette Land. Det har vist sig ved saa mange Lejligheder, hvor der har været Tale om sociale Reforme og Fremskridt, at disse to Nationer ere tærnede mod hinanden. Fjenden er at søge her i Landet. Det er ikke noget bestemt Parti; det er ikke nogen Person, Fjenden er de sociale Onder, som kue og tyngte store Dele af dette Lands Arbejderklasse. Vi have for Øjeblikket en saadan alvorlig Fjende her i Landet, som vi alle skulle bekæmpe. Her skulde Landsmandskabet staa sin Prøve. Her var det værd at vise, hvad det egentlig er, man kalder Patriotisme. Vi skulde gøre noget overfor den Arbejdsløshed, som tvinger Tusinder af arbejdsvillige og arbejdslyste Mennesker til at gaa ledige. Der gaar ikke en Uge hen i dette Samfund, uden at der bæres et Par Hundrede Børn til Kirkegaardene, mærkede af Sult og mangelfuld Pleje. Vore Læger have opgjort Antallet af de Børn, der aarlig dø af Sult her i Danmark, til omtrent 3,000, men i arbejdsløse Tider dør der flere. Have vi gjort noget for dem? Gøre vi noget for dem? Vi gøre intet. Nu forstaar jeg bedre end før, hvorfor et forsvarsvenligt Blad som „Sorø Amtstidende“ for nogen Tid siden roste den højtærede Justitsminister, medens dette Blad tidligere har bekæmpet ham. Det roste ham, fordi han sparede paa Udgifterne til de sociale Spørgsmaal, som sortere under hans Administration. Det gjaldt at spare Pengene sammen til Militarismen. Jeg forstaar meget vel, at den nuværende Indenrigsminister udtalte sig stærkt afvisende og affejende overfor det Spørgsmaal, vi i sin Tid rejste, om at komme dette Lands Tusinder af Enker til Hjælp. Jeg forstaar det. Pengene have Ærinde andetsteds.

Men Vælgerne ude i Landet kunne ikke være i Tvivl om, hvorledes de skulle tage Stilling til Spørgsmaalet om, hvortil vi skulle anvende de 42 Mill. Kr., som der her er givet Anvisning paa. Det er for Resten det eneste Gode, der er ved det Forslag, Konseilspræsidenten har stillet, at der er anvist et Beløb af 42 Millioner, som alle de Folk, der have over 4,000 Kr. i aarlig Indtægt, have Raad til at afse. De have selvfølgelig Raad til at afse meget mere. Det er godt, at vi faa det at vide. Her er altsaa 42 Millioner ledige, og naar Vælgerne faa Valget mellem at anvende disse 42 Millioner til at rejse vort Land og skabe gode Vilkaar for det Folk, der bor indenfor Landet, eller anvende dem til nye militære Forsvarsforanstaltninger, ville de ikke have vanskeligt ved at tage deres Stade.

Til det Højre, som har hidset det Venstre, som nu har Magten, op til at kræve saa meget til militære Forsvarsforanstaltninger, vil jeg sige, at det er det Parti, som har udvist mindst Landsmandskab, mindst Patriotisme overfor deres Landsmænd. Ikke et eneste Fremskridt, politisk eller socialt, er der opnaaet i dette Land siden 1864 uden ved Demokratiets Kamp med og Trods mod dette patriotiske Højre. Jeg siger til disse Folk af Højre: Hvis det er ærligt bevendt med Deres Patriotisme, sig saa til de Herrer indenfor Deres Parti, til Herremændene, at de have at aflevere den Jord, som en Gang har været det danske Folks, og som de nu ere i Besiddelse af. Lad dem give den tilbage til Fædrelandet. Den Dag, den Jord gives tilbage til Fædrelandet, skabes der for Tusinder af hæderlige, brave, dygtige og flittige danske Arbejdere Mulighed for at vinde et Rygstød og en økonomisk sikker Basis at leve Livet paa.

Jeg kunde have Lyst til, inden jeg slutter, at sige et Par Ord til den højtærede Konseilspræsident. Jeg kunde da have Lyst til at spørge: Hvad Tillid nyder egentlig denne Regering, der fremsætter disse Forslag, her i Folketinget og ude omkring i Befolkningen? Er det den højtærede Landbrugsminister eller den højtærede Konseilspræsident, der har Flerthal indenfor det hidtidige Regeringsparti? Besidder overhovedet denne Regering, der fremkommer med disse Militærforslag, en saadan Tillid i dette Ting, at den egentlig har Ret til at sidde inde med Magten? Og jeg har Ret til at stille dette Spørgsmaal, fordi den højtærede Konseilspræsident sely har erklæret, at han ønsker